บทเทศน์มิสซารำลึกถึงอาจารย์เปโตรสมัย ชินะผา และผู้มีพระคุณของสถาบันเซนต์จอห์น

วันศุกร์ที่ 6 พฤศจิกายน 2026, เวลา 10.00 น.

บทอ่าน: ปรีชาญาณ 3:1-9 และ ยอห์น 6:37-40

หัวข้อ: "คนสร้างโรงเรียนอาจจากไป แต่สิ่งที่ท่านได้สร้างไว้จะไม่มีวันตาย"

พ่ออยากเริ่มต้นด้วยคำถามง่าย ๆ สักข้อหนึ่ง กับเด็ก ๆ และนักเรียนที่มาร่วมมิสซาในวันนี้ **มีใครรู้จักคนที่สร้างโรงเรียนเซนต์จอห์นบ้างครับ?** บางคนอาจรู้จักชื่ออาจารย์สมัย ชินะผา บางคนอาจเคยเห็นรูปท่าน แต่เด็ก ๆ หลายคนในที่นี้อาจไม่เคยพบหน้าท่านเลย เพราะท่านจากโลกนี้ไปตั้งแต่ปี 2007 เมื่อ 19 ปีที่แล้ว
อยากถามต่อว่า แล้วทำไมวันนี้เราจึงต้องมาระลึกถึงคนที่เราไม่เคยพบ? คำตอบก็คือเพราะบางครั้งคนที่มีอิทธิพลต่อชีวิตเรามากที่สุด อาจเป็นคนที่เราไม่เคยมีโอกาสพบหน้าก็ได้ วันนี้เรานั่งอยู่ในสถานศึกษาแห่งหนึ่งที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานถึง 65 ปี มีนักเรียน นักศึกษาผ่านเข้ามานับไม่ถ้วน มีครูบาอาจารย์มากมายที่ทุ่มเทชีวิตเพื่อการศึกษา แต่ก่อนที่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น **ต้องมีใครสักคนที่กล้าฝัน กล้าลงมือทำ และกล้าเสียสละ** *อาจารย์เปโตรสมัย ชินะผา ร่วมกับอาจารย์ยอห์น แบปตีส สุมน ชินะผา* และผู้ร่วมก่อตั้งท่านอื่น ๆ คือคนกลุ่มหนึ่งที่วางรากฐานนั้นไว้
คนบางคนสร้างบ้านเพื่อให้ครอบครัวอาศัย แต่คนบางคนสร้างโรงเรียนเพื่อให้คนอีกหลายหมื่นคนมีอนาคต นี่คือความยิ่งใหญ่ของชีวิตมนุษย์
วันนี้เป็นปีที่ 19 ของการจากไปของอาจารย์สมัย และเป็นโอกาสที่เราระลึกถึงอาจารย์สุมน ชินะผา ตลอดจนบรรดาครูบาอาจารย์ ศิษย์เก่า และผู้มีพระคุณที่ล่วงลับไปแล้วด้วย พระคัมภีร์วันนี้มีบางสิ่งที่ลึกซึ้งกว่าการระลึกถึงความทรงจำ

1. ความตายไม่ได้เป็นจุดจบของชีวิต

บทอ่านแรกจากหนังสือปรีชาญาณกล่าวว่า "วิญญาณของผู้ชอบธรรมอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ความทุกข์ทรมานใด ๆ จะไม่อาจแตะต้องเขาได้" ถ้อยคำนี้มีความหมายมาก โลกมักตัดสินความสำเร็จของคนจากสิ่งที่เขามี บ้านใหญ่โต เงินทอง ตำแหน่ง ชื่อเสียง หรือผลงานที่ปรากฏต่อสายตา แต่พระเจ้าทรงมองชีวิตมนุษย์ลึกกว่านั้น พระองค์ทรงมองสิ่งที่เราได้มอบให้ผู้อื่น สิ่งที่เราเสียสละ และความรักที่เราได้ฝากไว้ในชีวิตของคน

อื่น เมื่อเราตายไป เราไม่สามารถนำตำแหน่งไปด้วย ไม่สามารถนำทรัพย์สมบัติไปด้วย และไม่สามารถนำชื่อเสียงไปด้วย แต่สิ่งหนึ่งที่ยังคงอยู่ คือความดีที่เราได้กระทำไว้ เมื่อเราปลูกต้นไม้ต้นหนึ่ง เราอาจไม่ได้มีชีวิตอยู่จนเห็นต้นไม้นั้นเติบโตเป็นต้นไม้ใหญ่ แต่คนรุ่นหลังจะได้อาศัยร่มเงาของมัน คนที่ปลูกต้นไม้อาจจากไปแล้ว แต่ต้นไม้ยังคงให้ร่มเงา ชีวิตของอาจารย์สมัย ชินะผา ก็เช่นเดียวกัน ท่านอาจไม่ได้มีโอกาสเห็นนักเรียนทุกคนที่ผ่านเข้ามาในสถาบันเซนต์จอห์น ไม่ได้เห็นความสำเร็จของศิษย์เก่าทุกคน ไม่ได้เห็นทุกอาคารและทุกความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในเวลาต่อมา **แต่สิ่งที่ท่านและผู้ร่วมก่อตั้งได้เริ่มต้นไว้ ยังคงส่งผลต่อชีวิตของผู้คนมาจนถึงวันนี้ นี่คือความหมายของการมีชีวิตที่ไม่สูญเปล่า**

2. พระเยซูเจ้าไม่ทรงผลักไสใครออกไป

พระวรสารวันนี้ พระเยซูเจ้าตรัสประโยคหนึ่งที่เป็นถ้อยคำแห่งความหวังที่งดงามที่สุดประโยคหนึ่งในพระคัมภีร์ “ผู้ใดมาหาเรา เราจะไม่ผลักไสเขาไปเลย” **โลกนี้มีประตูมากมายที่เปิดให้คนบางประเภทเข้า แต่ปิดใส่คนอีกหลายประเภท** บางคนประสบความสำเร็จจึงได้รับการต้อนรับ, บางคนล้มเหลวจึงถูกทอดทิ้ง, บางคนมีประโยชน์จึงมีคนต้องการ, บางคนหมดประโยชน์ก็ไม่มีใครสนใจ, แต่พระเยซูเจ้าไม่เป็นเช่นนั้น พระองค์ไม่ทรงถามว่า คุณเคยมีตำแหน่งอะไร? คุณมีทรัพย์สินเท่าไร? คุณประสบความสำเร็จแค่ไหน? พระองค์ตรัสว่า “ผู้ใดมาหาเรา เราจะไม่ผลักไสเขาไปเลย” และพระองค์ทรงสัญญาว่าจะทรงให้เขากลับคืนชีพในวันสุดท้าย นี่คือความหวังของคริสตชน วันนี้เรามาระลึกถึงผู้ล่วงลับ ไม่ใช่เพียงเพราะเราคิดถึงเขา แต่เพราะเราเชื่อว่าเขายังอยู่ในความรักของพระเจ้า ความตายอาจพรากเราออกจากกันทางร่างกาย แต่ไม่อาจพรากผู้ที่พระเจ้าทรงรักออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ได้ เราจึงมิสซาในวันนี้ด้วยความรัก ด้วยความกตัญญู และด้วยความหวังในการกลับคืนชีพ

3. “ทุกคนเกิดมาเป็นต้นฉบับ แต่อีกหลายคนกลับตายไปเป็นเพียงสำเนา”

(Everyone is born as an original, but many die as photocopies.)

“เด็กชายที่ใช้คอมพิวเตอร์เดินทางไปสวรรค์”

อยากเล่าเรื่องนักบุญองค์หนึ่งให้เด็ก ๆ ฟัง ชื่อของท่านคือ **นักบุญคาร์โล อากูตีส** ท่านเกิดปี 1991 เป็นวัยรุ่นที่ชอบเล่นฟุตบอล เล่นวิดีโอเกม และใช้คอมพิวเตอร์เหมือนเด็ก ๆ ในยุคนี้ แต่มีสิ่งหนึ่งที่พิเศษมาก คือท่านรักพระเยซูเจ้าอย่างลึกซึ้ง ท่านไปร่วมมิสซาทุกวัน และใช้ความสามารถด้านคอมพิวเตอร์สร้างเว็บไซต์รวบรวมเรื่องราวอัศจรรย์ศีลมหาสนิท เพื่อให้คนทั่วโลกได้รู้จักพระเยซูเจ้า ท่านไม่ได้ใช้เทคโนโลยีเพียงเพื่อความสนุก แต่ใช้เป็นเครื่องมือทำความดีและประกาศข่าวดี เมื่ออายุเพียง 15 ปี ท่านป่วยเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาวชนิดรุนแรง และเสียชีวิตในปี 2006 แต่ชีวิตของท่านไม่ได้จบลงตรงนั้น วันที่ 7 กันยายน 2025 พระศาสนจักรได้ประกาศแต่งตั้งท่านเป็นนักบุญ มีคำพูดหนึ่งของท่านฝากเด็ก ๆ ทุกคนว่า “ทุกคนเกิดมาเป็นต้นฉบับ แต่อีกหลายคนกลับตายไปเป็นเพียงสำเนา” **หมายความว่า พระเจ้าทรงสร้างเราแต่ละคนให้มีคุณค่าและมีความสามารถเฉพาะตัว อย่าพยายามเป็นเพียงสำเนาของคนอื่น แต่จงเป็นตัวเราเองในแบบที่ดีที่สุด** เด็กบางคนเก่งคอมพิวเตอร์ บางคนเก่งกีฬา บางคนเก่งดนตรี บางคนเก่งวิทยาศาสตร์ แต่ไม่ว่าเราจะเก่งอะไร เราสามารถใช้ความสามารถนั้นทำให้โลกนี้ดีขึ้นได้

และนี่คือสิ่งที่เชื่อมโยงกับอาจารย์สมัย อาจารย์สมัยอาจไม่ได้เป็นคนที่สร้างนักบุญคาร์โล แต่ท่านเป็นหนึ่งในผู้ที่อุทิศชีวิตเพื่อสร้างโอกาสทางการศึกษาให้คนรุ่นหลัง คาร์โลแสดงให้เห็นว่า เด็กคนหนึ่งสามารถเปลี่ยนโลกได้ ส่วนอาจารย์สมัยแสดงให้เห็นว่าผู้ใหญ่คนหนึ่งสามารถสร้างโอกาสให้เด็กจำนวนมากได้เปลี่ยนโลก นี่คือความงดงามของคนสองรุ่นที่เราไม่ควรปล่อยให้ความดีของเขาสูญหายไป

4. คติพจน์สามประโยคที่ฝากไว้ให้คนรุ่นหลัง

คติพจน์ประจำตัวของอาจารย์สมัยมีอยู่สองประโยคที่น่าสนใจมาก

ประโยคแรก “**What cannot be cured, let time endure**.” สิ่งใดที่ไม่อาจแก้ไขได้ จงเรียนรู้ที่จะอดทนและให้กาลเวลาเยียวยา ประโยคนี้ไม่ได้หมายความว่าเราต้องยอมแพ้ต่อปัญหา แต่หมายความว่าในชีวิตมีบางสิ่งที่เราไม่สามารถควบคุมได้ เราจึงต้องมีความอดทน มีสติ และมีความหวัง

ประโยคที่สอง “**Everything happened for the best**.” ทุกสิ่งที่เกิดขึ้น จงมองหาสิ่งที่ดีที่สุดจากเหตุการณ์นั้น นี่เป็นทัศนคติที่มีคุณค่ามาก บางครั้งความผิดหวังอาจ

กลายเป็นบทเรียน, ความล้มเหลวอาจกลายเป็นจุดเริ่มต้นใหม่, น้ำตาในวันนี้อาจกลายเป็นความเข้มแข็งในวันพรุ่งนี้

และ**ประโยคที่สามที่พ่ออยากเติมเข้าไปจากพระวรสารวันนี้ คือ “Whatever happens, never lose hope in God.”** ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น อย่าสูญเสียความหวังในพระเจ้า เพราะเราอาจไม่เข้าใจทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิต แต่เรามั่นใจได้ว่าเราไม่เคยเดินอยู่เพียงลำพัง

5. แล้ววันนี้เราจะตอบแทนผู้ก่อตั้งและผู้มีพระคุณอย่างไร?

ขออนุญาตฝากคำถามนี้ไว้กับทุกคน โดยเฉพาะเด็ก ๆ และเยาวชน ถ้าเราอยากแสดงความกตัญญูต่ออาจารย์สมัยและครูบาอาจารย์ที่ล่วงลับ เราจะทำอย่างไร? คำตอบไม่ใช่เพียงการจัดพิธีระลึกถึงท่านทุกปี แต่คือการทำให้สิ่งที่ท่านเริ่มต้นไว้มีชีวิตต่อไป, ถ้าท่านสร้างโรงเรียน เราก็ต้องช่วยกันสร้างคน, ถ้าท่านเสียสละเพื่อการศึกษา เราก็ต้องเห็นคุณค่าของการศึกษา, ถ้าท่านมอบโอกาสให้คนรุ่นหลัง เราก็ต้องมอบโอกาสให้คนรุ่นต่อไป, และถ้าเราเคยได้รับความรักจากครูบาอาจารย์ เราก็ควรส่งต่อความรักนั้นไปยังผู้อื่น **“ผู้ก่อตั้งที่ยิ่งใหญ่ ไม่ใช่เพียงคนที่สร้างสถาบันขึ้นมา แต่คือคนที่ทำให้คนรุ่นหลังอยากสืบสานสิ่งที่ท่านเริ่มต้นไว้”**

วันนี้เรามองย้อนกลับไป 65 ปีของสถาบันเซนต์จอห์น และ 19 ปีนับตั้งแต่อาจารย์สมัยจากไป แต่สำหรับพระเจ้า เวลาของมนุษย์ไม่ได้จบลงที่จำนวนปี ชีวิตของคนคนหนึ่งอาจสั้น แต่ความดีของเขาอาจยาวนานกว่าชั่วชีวิตของเขาเอง

ขอให้เราระลึกถึงอาจารย์สมัย อาจารย์สุมน ผู้ร่วมก่อตั้ง คณาจารย์ ศิษย์เก่า และผู้มีพระคุณทุกท่าน ด้วยความกตัญญู, ขอให้พระเจ้าทรงรับพวกท่านไว้ในพระหัตถ์อันเปี่ยมด้วยความรัก และโปรดประทานความสุขนิรันดรแก่ท่าน, และสำหรับพวกเราที่ยังมีชีวิตอยู่ ขอให้เรามีความกล้าที่จะสร้างสิ่งดี ๆ ให้แก่คนรุ่นต่อไป เพราะในวันหนึ่ง เราทุกคนก็จะจากไปเช่นกัน คำถามสำคัญจึงไม่ใช่เพียงว่า **“เมื่อเราจากไปแล้ว ใครจะจดจำเรา?”** แต่คือ **“เมื่อเราจากไปแล้ว โลกนี้จะดีขึ้นเพราะเราเคยมีชีวิตอยู่หรือไม่?”** ขอให้ชีวิตของเราเป็นคำตอบที่งดงามสำหรับคำถามนี้

“อาจารย์สมัย ชินะผาใช้ชีวิตเพื่อสร้างโรงเรียน ส่วนคาร์โล อากูตีสใช้ชีวิตเพื่อสร้างสะพานเชื่อมคนกับพระเจ้า และวันนี้พระเจ้าทรงเชิญพวกเราทุกคนให้สร้างบางสิ่งที่ดีงามต่อจากคนทั้งสองรุ่น” อาแมน